

Estimat Darius: Si el posar-me a escriure't de-
 minut d'aquest lloc t'ha de donar un punt trobo que
 no és pas una cosa que costi massa; hi val la
 pena de fer uns quants exercicis d'adaptació. Però em
 ve greu; fa molt de temps havia rebutjat els fills massa
 grossos perquè em feia una mica de pànic, de veure tan-
 ta clatxa nova. Els fills petits em més agraden; em
 darrunt de l'alta disminueixen una mica l'excitació del
 pacte de les noves cèl·lules, i em quedava més tranquil·la.

Vols creure que moltes vegades, quan les tinc escrites, i en
 les repaso ni hi faig moltes compreses que que des?

Estic perduda. No sé de què parlar-te avui, que
 per aprofitar el paper et voldria almenys omplir un full!

Podria parlar-te de la prova d'ahir nit, però no em sem-
 bla gaire correcte que una noia expliqui als miratges que
 facilita, una mica massa de xampuny! Podria parlar-te de
 la tristesa que fa el silenci de les cambres del costat. Podria
 parlar-te de tot el que era per mi la llum; però val més
 que no em parlem. Ho farem amb parcidilitat, i val més des-
 can reposar aquest petit mullat.

Ja sé: et parlant dels meus nets. O millor, dels del
 meu net que sapere ben aviat, amb una il·lusió com la que

deuen tots les anys de bo de bo.

Es curios que comenci a parlar-te dels nets, sense que mai t'hagi parlat dels meus fills. Fotes infants! Ho sigut una mica infidel amb ells, i els he tingut fress, fress, estambrels. Sió dic ara? Es clar que em sembla que te n'havia parlat, i no fa massa de. Ho meus tanmateix, aquells mar-
mada de la Salut, recorde? Ella vai preuche amb mi; quan la sort va començar a girar-se d'espuma. Després de la forna, va davallada i perau jo encara era incapas de viure una mica decentment, sin au ra des de la seva ma a aquells cases encampades pel volt del Santuari. Vaj viure amb que, ella gent tan mode, una mica molt més intensa, molt més sana i més segura que la que jo havia dut durant divisa anys a la plana. Tot el confort que pagues trobar a la casa dels meus pares, tota la delicia de la vida a la ciutat, tot el benefici de la companyia de la gent del meu terrany, no era res, pasclava ben palid al costat d'una sola retlla a la me' polca d'aquelles cases. Ben va fer molt més manypaga, molt més comprensiva la impensa curansa d'aquella bona gent, que no m'havia fet la de la persona més il·lustrada. Els que no saben res del meu dolor d'aquells temps, em confortaven amb les seves paraules i amb les seves obres. Van obrir-me les portes de les seves cases i me' tard del seu cor, de bat a bat. Jo hi suspnyava com una reina; el seu plat et era el meu. Al seu costat hi havia el meu lluc sora del foc. La seva feina era la meua feina. M'havien donat tot el que tenien, i per demostrar ho em van donar els seus fills. Poc a poc em fouig fer tan seva, que jo no em separava

d'ells més que per anar-ur'n a dormir a casa. Per d'aquell moment, no s'aj reconeixen com a miera, cap més estada que la seva. S'aj abandonen els meus ellics, les meves feines habituals, tot el que a casa m'aj anaven cursant perquè em distingues i estigues el més, si possible i em s'aj transformen en una papera més, ben sentida estimada amb una miera de desvici, i si els estimes tot el que es mereixien. S'ajien els meus gustos i procuraven satisfere'ls amb una feina que escapa al gentel'man. El plat, perquè si pogues prendre llet em millor em senties, pesava sempre en el sarró dels pastors. El meu tros de pa i de formatge es buscava junt amb el que a ells els derivaven, sucava que no avies a menjar-lo; i la vaca més maura era sempre respectada perquè la pastora tregues llet en abundància.

Com que tot el dia era darrera seu i més que gust de camp són tots ells pastors, per quan feia massa fred van fer-me tre' rufes sota dels ellics, en el remat es tava guies més estona. Mai no hi passaven pel voltant que no hi depressis tre' o quatre branyues ben seques de giribous perquè la seva olor m'aj aprada. Era llança hi era sempre en abundància; els ricents, per ells i per mi de tafis i falguera ben seca; una feina començada, for' una cellera o una forquilla de beig, for' un collar per les orelles o hi la llana a mig filar pels mitjons de l'hivern. Les ellics i uns rosaris. Aquella gent que no els derivaven la bonatena ni per dormir, respectantament la derivaven darrere dels genolls a la primera paraula del Pare estret.

Perquè no avies massa sola, van donar-me un gos de'atona

em van ensenyar les seves cançons i fi les cançons i així mi-
traument, em van anar ensenyant les coses que em convingués.
Ben poca cosa els podia ensenyar jo. Em van dir, van
ensenyar-me a riure.

Els moments feren flors un parell d'homes cada dia. La
lletina era un suplici per a ells, pobres infants, però em van
sol dir em van fer campana ni em van rondinar. Si
jo ho podia sortir per la pleja o per marxa men, ells venien
a casa i després penaven en fins marxa tard, els acompanya-
ra, els dos més petits porta la neuva capa. Em tenia cinc,
tres nois, dues noies. És d'una d'aquestes noies que ara
espero el primer net. M'agradaria poder saber ara el seu
estat. Amb quina cara deu parlar-me? Potser se'l veurà
amb la mateixa entrefacció que va veure de una veia
que li vaig dur una vegada que vaig escapar-me a Barcelo-
na. Potser ella téis vist amb i no m'havia vist mai
cap encara. Val a dir que no coneixia cap més poble
que Rupit, no sé si ho coneixia, un poble molt simpàtic
molt típic però tan aterrat que fins fa ben poca cosa
la gent deia que no s'hi podia anar ni per marxa ni per
terra. I era cert; no s'hi anava més que baixant uns
dos cents graus. I a Rupit la solia Maria no li havia
vist mai cap nina. Recordo les tardes que havia passat
tan felix amb ella, fent-li vestits. S'hi feia uns tips de ma-
re...! Potser ella m'hi recorda; però jo, ara que tinc
entre mans aquesta roba pel seu moment, he tornat a revi-
re aquells bons temps poster, més estranyada que contenta.
És veritat. Ben fa molta estranyesa pensar en ella, perquè

per mi encara és un infant, és que imaginar la gran
En sembla impossible que el meu home caminat tant si
ja he estat tan quiet. És tan lleug de la meua inquietu-
ció el que hegin escrit que t'altre dia, pensu ebbi, vaig
escriure els demanava, com sempre, noves de cada un dels
nunts. En vaig quedar molt sorpresa quan vaig llegir:
"en Joan és a Bogblance! en Ramon és a Girona, i esperem
que demanaran t'altre..." és en ve que han passat
més de deu anys!

En retornu i veig amb esplai que ja tinc aquell
full que volia apuntar ben ple. Però tu deus estar un mont
Perdona'm Manius. Per què, - deus pensar, - surt avui amb agra-
ta meua de carta? Ah! si ja tampoc no ho sé. El dia s'ho
porta. Feia tanta fred i aquesta camiseta que este feia
és tan bonica... I serà un paper tan fort, tan valent,
tan tanjat, aquest meu net, que ... res... ja en parlo
orgullosa com si el tingues a la falda.

Est llaçant deuria pensar: "Ben feli, pota d'era!"
és Manius, t'enganyes. Que feli.

Adieu. Dona nit.

Merce